

ЖМУРКО ЮРІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ (05.04.1966 — 13.03 2024)

Життєва історія Жмурка Юрія Олександровича розпочалася 5 квітня 1966 року в селищі Андріївка на Харківщині. Змалечку він вирізнявся наполегливістю, яку згодом переніс і в доросле життя. Після школи Юрій сів за кермо, а пізніше знайшов себе у роботі на залізниці, де протягом п'яти років працював провідником.

З 1998 року його домівкою стало селище Покровське. Там він працював у виправній колонії, але поза роботою залишався надзвичайно світлою та творчою особистістю.

Юрій був душею компанії: він майстерно грав на багатьох інструментах, щиро ділячись своєю любов'ю до музики з оточуючими.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, Юрій не вагався. Вже 5 березня 2022 року він добровільно пішов до територіальної оборони, а згодом приєднався до славетної 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. Як досвідчений і виважений чоловік, він став командиром відділення та гранатометником.

На фронті Юрій був взірцем відваги. Побратими поважали його за рішучість та рідкісну здатність ставити безпеку товаришів вище за власну. Свій останній бій він прийняв у місті Часів Яр. Отримані там важкі поранення виявилися несумісними з життям, і 13 березня 2024 року серце сміливого воїна зупинилося.

Поховали захисника у м.Лозова. Сьогодні пам'ять про нього живе не лише в серцях рідних, а й у назвах та меморіалах: портрет захисника встановлено на Алеях Слави у селищі Донець та селі Пришиб. У місцевому ліцеї створено куточок пам'яті, а його історія внесена до книги «Герої не вмирають». Матеріали про мужнього земляка стали основою для уроків мужності, на яких виховується нове покоління українців.

Інформацію підготували: педагог-організатор Пришибського ліцею Донецької селищної ради Ізюмського району Харківської області Анастасія Тараненко, члени учнівського самоврядування закладу: Мужичук Вікторія, Шевелін Діана, Блудов Ярослав, дружина загиблого Жмурко Лілія.